

Số phận và nghị lực

*Nguyễn Thị Thu Hà
Giáo viên trường tiểu học Tấn Tài I,
TP. Phan Rang, Ninh Thuận*

Khi Công đoàn ngành phát động cuộc thi viết “Những tấm gương phụ nữ Việt Nam tự tin - tự trọng - trung hậu - đảm đang”, tôi nghĩ ngay đến chị - một đồng nghiệp, một người chị, một người bạn thân thiết trong nghề mà từ lâu tôi vô cùng yêu quý, kính trọng và khâm phục.

Tuy mới bước vào tuổi 45 nhưng cuộc đời chị đã trải qua những biến cố thăng trầm và nghiệt ngã của số phận tưởng chừng có thể gục ngã, phó mặc, buông xuôi, song với nghị lực sống mạnh mẽ, với trách nhiệm và tình thương, với niềm tin và tình yêu cuộc sống, chị đã vượt qua tất cả để sống với phương châm thật giản dị “sống vui, sống có ích”.

Chị quê gốc ở Bình Định nhưng sinh ra và lớn lên ở Ninh Thuận. Không biết từ bao giờ chị đã vô cùng yêu mến những ánh mắt tròn xoe ngây thơ của các em nhỏ nên chị đã quyết định theo học trường Sư phạm Mầm non Hàm Tân (tỉnh Thuận Hải cũ) để thực hiện ước mơ nghề giáo và được thỏa thích ngắm “những đôi môi đỏ, những đôi mắt tròn”. Ra trường năm 1985, chị được phân công về công tác tại Trường Mẫu giáo Vành Khuyên, thị xã Phan Rang - Tháp Chàm.

Thời đó, những năm đầu chia tách tỉnh Thuận Hải (nay là Ninh Thuận và Bình Thuận) đời sống vô cùng khó khăn, ngành giáo dục Ninh Thuận lúc bấy giờ cũng không ngoại lệ. Cơ sở vật chất tạm bợ, dụng cụ hỗ trợ dạy học thiếu thốn, chị là một trong những giáo viên mầm non luôn trăn trở để tìm cách khắc phục khó khăn và có nhiều sáng kiến trong thiết kế dụng cụ hỗ trợ giảng dạy. Với lòng nhiệt tình và năng khiếu sẵn có, chị đã tận dụng những vật liệu rẻ tiền làm nên những dụng cụ hỗ trợ giảng dạy, hoặc vẽ những bức tranh minh họa và mỗi tiết học của cô giáo Phụng luôn khiến cho các bé hứng thú, say sưa.

Là một giáo viên có chuyên môn vững, có lòng yêu trẻ vô bờ, trách nhiệm và tình thương, chị đã nỗ lực phấn đấu và đạt được nhiều thành tích trong giảng dạy. Nhiều năm liền chị là giáo viên dạy giỏi cấp tỉnh. Năm học 1997-1998 chị đạt giải Nhì Hội thi dạy giỏi ngành học Mầm non tỉnh Ninh Thuận.

Nhưng số phận nghiệt ngã đã làm đảo lộn cuộc sống và công việc của cô giáo trẻ. Gần một năm học 1997-1998, mặc dù có những cơn đau lạ ở ống chân phải, cơ thể mỗi ngày một gầy ốm, sức khỏe mỗi ngày một kiệt quệ, chị vẫn chịu đựng hàng đêm, nén đau từng ngày, gắng sức đứng lớp và hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ chỉ vì thương lũ trẻ, vì điều kiện công việc và gia đình. Kết thúc năm học, vào TP. Hồ Chí Minh khám bệnh, kết quả xét nghiệm và kết luận của bác sĩ khiến chị nghe mà như sét đánh ngang tai: một khối u ở chân phải đã biến chứng thành ung thư xương làm mục rỗng ống chân phải của chị.

Một quyết định thật chóng vánh nhưng vô cùng khó khăn phải đưa ra đối với một người phụ nữ mới 30 tuổi đang phải nuôi 2 con nhỏ trong khi chồng không có công việc ổn định, thu nhập bấp bênh, đó là cưa chân phải để cứu cơ thể.

Tình dậy sau ca phẫu thuật kéo dài 7 tiếng, chị đã òa khóc trong nỗi bi quan chán chường tột độ khi nhìn thấy ống chân phải của mình bị cưa lên quá 2/3 đùi mặc dù trước đó chính chị ký vào giấy cam kết cưa chân. Nghĩ đến ngày trở lại với công việc giảng dạy chị thấy thật xót xa. Nhưng hình ảnh bố mẹ, các con, những người bạn, người thân trong gia đình đã vực chị dậy.

Mất 6 tháng để phục hồi sức khỏe và chiến thắng bản thân, bằng lòng can đảm của bản thân và tình yêu thương của gia đình, sự thông cảm sẻ chia của đồng nghiệp và bà con lối xóm, chị đã vượt qua nỗi sợ hãi, vượt qua mặc cảm về hình thể và sự bi quan chán chường, dần vui vẻ trở lại trường. Ở nhà, mặc dù chưa thật quen với cây nạng gỗ nhưng chị vẫn đảm đương chu toàn công việc nội trợ, chăm sóc con cái. Trách nhiệm và tình yêu thương chị dồn vào việc báo hiếu cha mẹ và nuôi dạy các con.

Chị lấy hết can đảm để trở lại trường. Không thể đứng lớp giảng dạy được, chị được Phòng giáo dục thị xã quan tâm sắp xếp làm văn thư - văn phòng của trường Mẫu giáo Vành Khuyên, rồi trường Mầm non Sơn Ca. Phải mất một thời gian khá dài cảm giác nhớ lớp, nhớ trò của chị mới vui dần nhưng tình yêu thương và lòng mến trẻ vẫn luôn đầy ắp trong chị. Mỗi lần xong công việc của mình, chị lại đứng nhìn các cháu vui đùa. Những tiếng cười nói, ríu rít đùa vui của các em đã làm cho chị vui thêm, lạc quan thêm. Sự công hiến của chị đã được nhà trường và chính quyền địa phương ghi nhận, cha mẹ tự hào về chị, lũ trẻ yêu quý chị, đồng nghiệp khâm phục và kính trọng về chuyên môn, lòng nhiệt tình và đạo đức nhà giáo của chị, bà con xóm giềng cảm mến tính hiền từ của chị. Hè năm 2004, chị là 1 trong 3 đại biểu của tỉnh Ninh Thuận tham dự Hội nghị biểu dương người tàn tật và trẻ em mồ côi lần thứ nhất tại Hà Nội và được nhận Bằng khen của Bộ trưởng Bộ Lao động, Thương binh và xã hội Nguyễn Thị Hằng.

Tưởng rằng cuộc sống thường nhật bình yên bên các con, được làm công việc yêu thích đã đến, nhưng số phận lại tiếp tục giáng xuống đầu chị đòn oan nghiệt: con trai lớn của chị - chàng trai khôi ngô, hoạt bát, sôi nổi, tài hoa, ngoan ngoãn và rất đổi lương thiện đang học năm thứ 2 Trường Đại học Hồng Bàng TP. Hồ Chí Minh - đột ngột bỏ chị ra đi khi vừa tròn 20 tuổi sau một tai nạn giao thông vào đúng ngày mùng 6 tết Kỷ Sửu 2009.

Nỗi đau bệnh tật vừa dịu thì nỗi đau mất con lại xé nát ruột gan khiến chị tuyệt vọng tột độ. Hàng năm trời từng đêm khóc thầm vì nhớ con, nỗi đau ấy dường như không có gì có thể khóa lấp. Lại một lần nữa, vì cha mẹ già, vì con gái út, vì tình cảm của người thân, bạn bè và đồng nghiệp, chị lại đứng dậy gói lại nỗi đau, giấu đi nỗi buồn thương vào đáy lòng, chị đem hết sức mình cống hiến cho công việc.

Giờ đây, ngoài giờ làm việc ở trường và những công việc thường nhật của gia đình, chị lại ngồi làm dụng cụ hỗ trợ dạy học cho giáo viên mầm non, tiểu học giữa

bộn bề giấy bìa, hồ dán, hộp màu, thước, kéo kẻ vẽ đến tận đêm khuya, thậm chí cả thứ bảy, chủ nhật.

Mắt mắt đau thương đã qua đi nhưng vẫn còn đó những vết sẹo mà mỗi lần nhắc tới không thể không nói đau. Song chị vẫn khẳng định mình bằng chính lòng yêu thương con trẻ và một thái độ sống thật đáng quý. Người phụ nữ với gương mặt phúc hậu, cách nói chuyện chân thành, mộc mạc, giản dị trong căn nhà nhỏ số 167/1 Trần Phú cuối con hẻm bên con mương nhỏ thuộc phường Phủ Hà, TP. Phan Rang - Tháp Chàm, tỉnh Ninh Thuận đã khiến tôi vô cùng trân trọng và cảm phục. Chị đã cho tôi những bài học lớn về tinh thần dũng cảm vượt lên số phận và nghị lực, sự lạc quan vui sống, luôn luôn đầy ắp hơi ấm của tình người, tình đồng nghiệp, tình làng nghĩa xóm. Chị là Trần Thị Ngọc Phụng, sinh năm 1968, hiện đang công tác tại Trường Mầm non Sơn Ca, TP. Phan Rang - Tháp Chàm, tỉnh Ninh Thuận./.